

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

145. szám.

Pest, augusztus 31. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országuton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Pest aug. 31.

A képviselők házában a pénzügyi terv tárgyalatott folytatólag, s a ház aránylag a hosszú munkálathoz meglehetősen halad.

Érdekesb incidensek nem igen adták elő magokat.

A pálinkafőzési adónál egy Ányos nevű képviselő produkálta magát leginkább.

A kamra hallván az Ányos nevet, kíváncsi volt az egykori híres költő rokonát hallani.

Az, ki szerkesztőségünkől az ülésben oda nyilatkozik, hogy Ányos polgártárs oly viczes beszédet mondott, hogy az örökre egyike marad a jelenévi dictio legdiszesebb humoristikai koszorújának. Nem sokat lehetett ugyan a távolból szavaiból kivenni, de a ház folytonosan nevetett.

Alig várjuk, hogy Ányos polgártárrsal személyesen megismerkedhessünk. Beszédéből, melyet a pálinkafőzésről mondott, ítélve, a képviselő úr csillaga lesz az ifju radical pártnak.

Nem is kellett e pártnak egyéb, mint egy illy viharzó szónoklattal, s valóságos Mirabeau-i lélekkel elbélelt vezető.

Legyen tehát szabad Ányos urat egy pohár megadóztatott pálinkával röviden megtoasztirozni.

Ányos képviselő polgártársunkat, a pálinkafőzés aranszájú szent Jánosát daczára a világ valamennyi mérsékleti egyesületének az ur isten tartsa meg bő egészségben. Éljen!

Egyébiránt lásd egy alábbi cikket.

Később eljöttek a ministerek fizetései. A minis-terelnöknek a kívánt 20,000 pengő meg-
gyatott, a havonkénti kétezer segélypénzre

nézve miután a felállásból a többséget kivenni nem lehetett nevenkénti szavazás kívántatott.

A komoly oppositio a dologból nem tett párt-kérdést. A szerkezet körülbelöl tizeannyolcz szónyi többséggel helyben hagyatott.

Pest aug. 31.

— Kritikus perczeket élünk. Egy pár nap alatt dolgaink jobbra vagy balra egészen új fordulatot veendenek.

Batthányi Bécsben van és alkudozik. Egy, valószínűleg nem sok h. telt érdemlő hír szerint minis-tereink már tették udvarlásukat a királynál, s ötödik Ferdinand öket mint osztrák constituti-onalis császár a német ministeriumhoz utasította volna. Így beszélnek legalább ma a követkama-rában.

A radical párt e napokban rettenetesen erősödött. A ministerium leghivebb emberei is kené-nyen viselik magokat, kimondják, hogy a minis-terek közül azok, kik nem éreznek bátorságot magokban, pusztuljanak isten hírével, s pedig ma inkább mint holnap.

Egy pár ember, ki rövid idő mulva aligha isoltán nem marad kétségbeesésben, azt a mulatságot veszi magának, hogy analsalgtatja a mi pártunk elemeit.

És van is egy argumentumok ellenünk. Azt mondják tudni illik, hogy a bal szélen túl egy pár ember, ki az előt pecsovics volt vagy legalább jókora hajlamokat manifestalt arra, hogy azzá változzék.

Hanem ezen emberek egészen magok ellen beszélnek.

A régi pecsovicsok, valamint a mostani radi-cálok egy határozott sistema emberei.

A régi liberalisták és conservatívek között, azokat értve, kik meggyőződéseiket követték, s kiknek a haza sorsa szívéükön feküdt, csak az a különbség volt, hogy a liberalisok politiká-jokban egy kedvező véletlenre számoltak, a con-servatívek pedig ezen véletlent a lehellenségek sorába számították.

A régi conservatív azt mondta. Olvadjunk a lehetőségig össze Austriával, s biztosítsuk egy-más érdekeit, s ez alatt lassanként fejtsük ki köl-csönösen erőnket.

Legyünk békével, bizzunk egymással, igaz ugyan, hogy ez uton egy valódi alkotmányos életről hosszú időkre megfosztva leszünk, de az

idő, szorgalom, s béketürés mindent ki fog fej-
jeszteni.

Ennek nyájas olvasó van értelme. Ez rend-szer, melyet mi részünkről szívünk mélyéből gyűlölünk ugyan, de mégis meg kell vallani, oly-lyan rendszer, melly mellett e nemzet eltengőd-
hetett volna.

Azon emberek, kik e rendszerhez bár mi ok miatt oda szitottak, céljaik kivételére felkeresték az alkalmas eszközöket, oda engedék a pénz és hadügyet a bécsi középponti kormányának egé-
szen, a többi közigazgatási részeket pedig dicsa-
teriumok, és hatóságok kezeire bízák.

Ezek voltak azon sistem-nak rendes és ter-mészetes eszközei.

A mostani radical pártnak is megvan saját tendenciája.

És e tendentia célhoz vezetésére mi is ke-
ressük a rendes és természetes eszközöket.

Akarjuk, hogy független s magyar hadsere-günk legyen. Akarunk nemzeti financiát. Mert ez mindennek alapja. Következőleg ez is egy rendszer, melyet minden ember megért, azt vi-lágosan definiálhatja. —

Most menjünk át a mostani ministerium mű-ködésére. —

És kérdjük. Rendszer-e az mit ezen emberek követnek? —

Tudja-e valaki az ő tendentiajokat definiálni? oda van-e működésök irányozva, hogy e haza visszaolvadjon Austriába, vagy attól önállóság kormányoztassók.

Tekintsük az eszközöket. Mert ha a célzt nem látjuk, valahogy tán okosak lehetünk, ha a választott eszközöket vizsgálatra vesszük.

A katonaugy. — Fele nemzetes magyar, má-sik rész magyaros német. Mit lehet ezen esz-közzel elérni, semmit mint rangatózást jobbra balra, s e mellett a legderekkabb honfi sem tudja mihez tartsa magát.

A pénzügy? Nem satira-e ez, ha a statusadós-ságokat elvállaljuk, s pénzügy-ministerünket az osztrák kormány tisztartójává tesszük.

Más volna ugyan, ha Magyarország olly gaz-dag lenne, hogy a papirokból vagy kétszáz mil-lio forint erejéig a birtokosok magyarországiak volnának. Akkor értenénk a dolgot. Az egész annyi volna mint egy régi teher. De most midőn a kamatokat kemény zacskókban olly tömegben évenként külföldre szállítjuk, a dolog egészen más alakot vesz magára.

Tíz millionyi kamat, és három millio civilliste az ország jövedelmeinek színéről, ugy hogy szükségünket csak a töredék maradékkal fedez-
hetnők. Beruházásról szót sem tehetnők.

Magyarország el bírna hatszáz millió adósságot ha a kamatokat a belföldnek fizeti s a pénzt átadja a sebes szorgalomnak.

Tizenhárom milliót kívinni még pedig olyan pénzben, melly ide ben oda kint is egyértékű, egyértelmű avval, hogy az ország egészen kiszákmányoltassék.

És pedig ez a ministeri politika rendszere.

Azért azok, kik egyenesen szeretnek gondolkozni, legyenek radicalok, vagy ultra conservatívek, illy rendszerhez nem állhatnak.

A jóra való embernél legelső az, hogy tudja mit cselekszik, s ha tudja, válassza meg a szükséges és alkalmas eszközöket.

A régi pecsovicok tudták, mire czéloznak, s meg is találták az eszközöket.

A radicalok is így vannak, tudjuk mit akarnak, ismerik az eszközöket.

De a ministerialisok, ezek magok sem tudják mit akarnak, eszközeik pedig, mellyel működni akarnak, a világon semmire sem alkalmasok.

A régi pecsovicok azért, ha meggyőződésből volt az, most a radicalokhoz szít.

A ministerialis párthoz csak olyan pecsovicok szegődtek, kiknek vallásuk, minden hatalom előtt szolgálilag meghajolni. —

Ányos urról.

Addig jár a korsó a kutra, míg egyszer eltörik, Ányos is addig markolászta fel az öt forintos diurnumot, míg egyszer a „Márciusba csöppent.

Cicero pro domo, Ányos a pálinkáért tartott egy dictiot, oly ékesszólással, hogy ha Demosthenes ur még élne, és az ő nyelve is döször így hóböngött volna, isten úgy segéljen békét hágy a kövecses kúrának, hanem desperatióból malomkövet köt a nyakára.

Nem vehettük ki beszédét, mert szónoklatában rémitően összezavarodott s utóbb azt is mondta, hogy a pálinkából krumplit kell csinálni.

Hangosabb nevetkezés alig volt a képviselőházban mint Ányos beszéde alatt, mert Ányos táblabíró ijedségében úgy szurholt mint, midőn a minimista gyermek a körmére irt diák szavakat a pajtások vizsga szemei miatt nem tudja lepislantani.

Ányos kétszer is beszélt ma. Ná'a a ros dictio olyan, mint a lucerna; hogy ha jó eső jár, négyszer is kaszátható. Azonban, a második dictio nem egyéb volt, minthogy a már előbb meglőtt bakra irgalmatlanul ráduplázott.

Mi a manótól félt, Ányos teins ur? nem hiszem, hogy otthon ebéd alatt így remeg, a kanalat a szája helyett bizonyosan a fulébe dugja. Sőt azt sem hinném, hogy követ urnak a követi padok miatt eszébe jutott az iskola, és eszme-lánczolatnál fogva tán a pedellus ur is, ki n e s c i o - kért aligha az ötforintos diurnum helyeit mást nem mért.

Követ ur! dictiot nem vár a követől senki, de ha ön gyermekes hebegéssel és félénkséggel csak szánalmat gerjeszt, akkor maradjon ülve s melegítse helyét, és várja meg, midőn igen

vagy nem re szavaznia kell, s akkor menjen egyen meg egy porczio fagyaltot, igyék rá két pint pálinkát.

Dixi et salvavi animam.

Zágrábból e következő nyílt levelet vettük:

Kedves magyar testvéreink!

Egy eseményt közlünk veletek, melly e hónap 21 és 22-kén itt Zágrábban történt, s mellynek, ha ereitekben még szabad magyar vér buzog, titeket hosszas tespedő apathiátokból (bocsássatok meg e kifejezésért) valahára tettere kell felriasztania.

Egy Suskovich nevű, születésére s gondolkozására nézve valódi nemes ember, egyéb-iránt a kézművesek osztályából, ki 60-dik évét már túl haladta, s itt Zágrábban a püspöki hatóság alatt él, közelebb állván a szegénység- mint a vagyonságához, hűségében ő felsége parancsolatai iránt, — ki Jellacsich ellen kibocsátott manifestumában felséges személye iránti hűségnek kívánja tekintetni, ha annak letétele közhírré tétetik, — azt mondá egyik slavonitához, hogy Jellacsich-ot, midőn Slavoniában tartózkodott, el kellett volna hajtani, miután ő felsége által letétetett, s rebellisnek nyilatkoztatott; s ime! mi történik? a derék Suskovichot azonnal befogják, egy Jellacsich által összealkított törvényszék őt akasztófára ítéli, siralomházba viszik, meggyón-tatják, s bihurozlják a vesztőhelyre.

Hasztalan volt néhány tekintélyes férfiúnak minden közbenjárási törekvése, Jellacsich nem is akará őket maga eleibe bocsátani, hanem csak akkor küldött pardont, midőn a nemes gondolkozású férfiú már az akasztófa alatt állott; kétszer akarta tehát a camarilla zsoldjában álló katonai zszarnok őt kimulni látni, egyszer, midőn elítelté s a vesztőhelyre hurczoltatá, másodsor pedig természetes halállal.

E derék becsületes egyszerű polgár, még a vesztőhelyen is, szilárd hangon tartá lelkes beszédet a néphez, s körülvéve gyilkosaitól bátran kimondá: hogy örömet hal meg, mert a magyar ügy- s érdekért hal meg.

Ez eseményből láthatjátok kedves testvéreink! milly helyzetben vagyunk, mert úgy mint e derék honfi érez, úgy érzünk mi horvátok mindnyájan, kivéven mintegy 50 egyént, kik szinte a camarilla-zsoldjában állanak, s számukra ez által tekintélyes hivatalokat vélnek kinyerhetni.

Az illyenek, köztök báró Kulmer Ferencz, Osegovich Metell, Busán Herman, Kukulyevich Iván, s Vukotinovich Lajos, kik a másvéleményű ártatlanok ellen intézett rögtöni ítélet ördögi tervét koholták, s annak közhírré tételét Jellacsichnak tanácslásk; mert igen is jól tudták, hogy e pokolbeli eszköz nélkül az egész nemzet a vak engedelmességhez szokott katonaságon, s mint már említők, mintegy 50 hivatalvadászó egyénen kívül Jellacsichnak e.válási tervéi s vágyai ellen fogna nyilatkozni.

Már sok polgár, ki elég bátor volt érzelmeinek hangot adni, sinlődik a börtön sötét falai

közt, s ti tettek helyett cifra s hosszadalmas beszédeket szavaltok szinpadí pathoszszal a hongyűlésen, mellyekro most midőn hű testvéreitek szabadulás után opednek, sem idő sincs sem hely.

Ne várjátok, míg ministereitek határozzák elszabadításunkat. Ők közönséges időkbeki intézkedésekre igen derék emberek lehetnek, de rendkívüli idők közti kormányzásra közülök csak kevesen látszanak hivatva lenni; ezt látjuk lassuságukból, s már nálunk is közhírré vált félénkségükből. Jöjjetek be hozzánk elegendő számmal, s ne féljetez semmit Jellacsichnak ágyúitól, mert nincsenek betanított lovai, az első lövésnél e lovak az ágyúkkal együtt pokolba szaladnak. —

S aztán nem szükséges épen Varasznak indulnotok, nincs-e nyílt utotok Zákánytól Kapronczának egy másik Ivanich kolostornak, s egy harmadik Bellovár felé?

Jöjjetek a mindenhatóra kérünk minélelőbb, az egész horvát nemzet fölkelend akkor mint egy ember, melletetek fog harczolni s titeket segíteni. Hisz már a határörök is zúgolódnak, mivel nagy részint már tudják, hogy Jellacsich őket megcsalta, azt hazudván nekik, hogy ti nyelvöket s nemzeliségöket akarjátok elnyomni; tudják ők már, hogy gyalázatos rágalom s hazugság az, miszerint ti ő felsége ellen föllázadtatok volna.

Tudják ők azt is nagy részint, hogy ti nyertétek ki ő felségétől a magyar hongyűlésen számukra mindazon szabadságokat, mellyeket nekik Jellacsich a nyomorult kérkedő és szemfényvesztő katonai zszarnok saját aláírása alatt!!! kiadott; hogy őket elvakítsa s alávaló pokol-szötte terveire megnyerje. —

Fel drága testvérek! mentsétek meg a magyar nemzetnek szeplőtelen becsületét és hírnevét, gondoljátok meg, hogy a mi őseink is éretetek vértettének el, — emlékezzetek Szigethre!

Ne hallgassatok azon koholt álhírekre, mellyeket a Jellacsich bérében álló zágrábi hazug lapok kürtölnek; ne hallgassatok a toll nagyon is bőkezű embereire, kik engedvényeink által, — minőkről, kivéven honi nyelvünk használatát, hazai vitatkozásaink-, ügykezeléseink- s a kormánynyali levelezéseinkben, mit sem akarunk tudni — minket s utódainkat csak szerencsétlenekké tenni, s reátok csak a horvát nemzet átkát hozni fognak. —

Éljetez boldogul s ne hagyjátok szavunkat köztetek hasztalan elhangzani! — Zágráb, aug. 24-én 1848.

Zágráb városa több polgárai.

Mákvirágok.

Azon kedélybeli változékonyságnak, melly a képviselők nagyrészén uralkodik — elvégre eredeti indokára bukkantunk. A dolog következőleg áll:

A budai vároldalon van egy nagy kert, mellyről azt regélik, hogy hajdan Mátyás királyunké lett volna. Ezen kert mostani tulajdonosa egy jóbirtoku polgártárs, kit a haza jelen borongós körülményei annyira alteráltak, miként azt se tudja, fiú-e vagy leány, s ki — blos um sich zu

zerstreuen — érintett kertében egy Kegelpull-t állított fel, mellynek felette — mint értették — következő szavak állanak fehér kőszénbe vésvé:

„Királyi öröm ez
És férfi mulatság!
Tra la la, lala la
lalala, lalala, la (bis)

A házi gazda szives egy ember, s számos vendégek vannak szüntelenül körötte, kik hir szerint — mind jó Kegelscheiberek. Ide járnak el ministereink is, s ha aztán a játék folyamában valamelyik Sat üt — akkor „Magyarországnak elveszni nem szabad, a nemzetnek élni kell, törjön ellene bár maga a pokol is,“ — ha pedig — mi gyakrabban megtörténik — inél többet egyik sem bír levérni — akkor „a haza veszélyben van, oda vagyunk, mindenfelől ellenség környez, maga a magyarok istene sem ment meg, hacsak nem — capitulálunk!“

És elindítatik Klauzál Gábor a fagyaldai börtérre, hol a megbízottak már várják, hogy valjon seyn's aufi g'stiegen vagy pedig seyn's abigfallen, és ő füleikbe sugja sugárzó arczal s feltolt kalappal e szót „nyolczi!“ s egy pillanat sem kell, hogy — a táblabíróseg mindenfelé csak győzelmeinkről, a sorkatonaság jó szelleméről, az önkénytesek lelkeségéről, a nemzetörség becsületes tartásáról beszéljen, s örömeiben — két porzio vanilié-t egyék, de ha Gabriel kalapját szemébe huzva, torzonborz bajusszal és mord képpel, a legelső bizalmas fülbe ezt sugja „egy!“ a másik pillanatban már végünk van, a soredredekben árulás lappang, az önkénytesek nem engedelmessékednek, a nemzetörség megszaladt, s a táblabíróseg bujában — két porzio vanilié-t eszik.

De térjünk vissza a Kegelpudl-hoz. A házi gazda — bár igen classice tud is scheibolni: mióta a hon főle zivataros felhők vonultak nem játszik, s csak nézőszerepet viszen, annyival is inkább, mert fél nehogy belejövén a játékba — mellyet úgy is jól ért — a királyt — a pragmatica sanctio iránti minden rokonszenv mellett is — csupa passióból letüsse.

A ministerek különbözőleg játszanak. Legnagyobb egykedvűséggel játszik Déák mintha mondaná:

Nun dauert's nicht mehr lange
Mir ist um meine Stelle gar nicht bange!

Széchenyi rendesen nyer, mert a rendes játékbani vesztesét privat parie-kban regresirozza; az utolsó időkben azonban — mint mondják — nagyon félénken kezd játszani, többnyire — lyukat csinál.

Kossuth csak azért játszik, hogy társaságot ne rontson, de aztán — éppen mint a legtöbb nemprofessionalis játékosok — a legdühösebben játszik, gyakran megkopasztják ugyan, de a szerencse különössége által, a schnur-t rendszeren ő huzza be.

Eőtvs gyengén játszik, s magát mindegyre kénytelen einkaufolni.

Szemereritkán lők egy idő óta, de bezzeg nincs is láttatja.

Klauzálnak minden lökése egy strich: Mészáros mig maga lábán állott, meglehetősen sikerrel játszott, de mióta német lábón áll azóta gyengén viszi s zemei mindig sárgafekete képrázatotkat látnak. —

Batthyáni spielt en grand seigneur — azaz tiszter vesz mig egyszer nyer, s mégis azt mondja, hogy nyereségben van.

A satz egy egy bizalomszavazat — s mint hallatik — Kossuthon kívül már majd mindenik schwarcz.

A Kegelpub Kovács Lajos, ki ha 8-at ütnek, a cassából egy krajczárnyi mosolyt kap.

A keglik alaka egy egy osztrák ministert képez, a golyók pedig — mint hitelesen tudjuk Klauzál Gábornak a haza felett hullatott könnyüiből crystallizálódtak.

Achte! E-i-n-z!!!

Csernátoni.

Pest aug. 30.

A halálra ítélt szivdobogással számítja lételenek — előbb napjait — később óráit — végre perczeit, és ekkor zsidbadás fogja el — s mély öntudatlanságba csik.

Igy vagyunk mi.

S mint midőn a déli rekkenő hőség a földre nehezül, a juhnyáj összedugja fejét, némellyik kifejezéstelen pofával meg meg zördíti kolompját, de annak hangja viszhang nélkül zúg el: — úgy nálunk kormány és hongyülés leforrázva a télenység érzetének égető parázsától, összebukik s komoly képpel ülve támlás székekben várja mint hajdan Róma primipilusai az ellen ránk rohanását.

E nehéz légkör, melly political életünk nesztelen szélcsendében lélekzetünket is elfogja, nagyszerű esemény előjeleül tűnik fel; — a melly vajha döntő csapássá ne valjék lételünkre nézve.

És ide jutánk a késlekedés hitvány politikájával, ide jutánk azon hibás eljárás által, melly mielőtt önerőnkkel számot vetne, a bajnak külföldön kerestett orvost! —

Csak midőn érezte, hogy ott, honnan segélyt reményelt, szabadságunk fája ellen irtó fejsze köszörültek, ébredett ki ámulatából s kapkod ide s tova, akarva de nem tudva jóvá tenni az idővesztés kipótolhatlan hibáját.

Az volt egyedüli oka eddigi rabságunknak is, hogy reá hagytuk lágy fejünket beszéltetni, miként mi sokkal gyengébbek vagyunk, mintsem magunkat szomszédink ellenében önállólag fenntarthatnánk — és önként bujtunk egy gyengébb, és minden tekintetben alantabb állott néptöredék csúfos tutelája alá.

Elhittük ezelőtt két századdal, hogy a török iga alól felszabadítani magunkat elég erősek nem vagyunk. — Lothringi Károly felpántálta sátorát a svábhegyen, hol mentve volt az ozman őrség golyói előtt, Buda alatt a vér, melly omlott, magyar volt; kik ezrenként hulltak, honfításaink valának; — de mi elhivők, hogy a német szerzé vissza szabadságunkat.

És e quasi felszabadítás drága béreül, úgynevezett testvéri karjaikban megváltunk függetlenségünktől, elvesztők politikai lételünket, s csupa szeretetből agyon hagyánk nyomatni magunkat.

E kétszázéves jelenet megújult ismét felettünk, azonban szemekünk zárva maradtak a historia betűi előtt; a horvát lázadás eloltására Bécsbe szaladtunk fecskendőért, így kényelmesen engedünk időt, hogy mig mi ígérlet s közbenjárással ámitatunk, gyökeret verhessen és elhatalmazzon a gonosz, mit kezdetben önerőnkkel fenekestől kiirhattunk volna.

Régi események feledhetlenül vésék évlapjainkra, miként Bécs nekünk azon baljóslatu faló, mellynek ajtaját mindig zárva kell tartanunk, ha bizton kívánunk pihenni, e város a pandora szelenczéje, s ott vannak azok, kik ellenében igazán mondhatjuk: timeo danaos et dona ferentes.

Nem is tartánk soha együtt azon miniszterrel, ki innetova a Lajtán tul defensor fidei címre érdemesíthetendi magát, — sőt azt hitük, hogy e bal irány kormányt és nemzetet egyiránt veszélybe dönt.

Hittük, hogy egy olly német kormánytól, mellynek első betűje Fiquelmont, utósó betűje Schwarzer, más nem telhetik, mint az, hogy mig békés közbenjárás ámitásával bennünket szépen lecsücsültet, elleneinket pénzzel sereggel és fegyverrel erősítse.

Tudtuk, mit várhatunk azon várostól, melly fejedelme által hűségére bizott ágyúkat Napoleonnak kiadni perczig nem késett, melly egykori szabadítójának a lengyel népnek sirján nemtelen káröröm ujongásával járt tánczot.

De a kormány elhagyta ámitatni magát, s talán nem késend kész szolgaként még bombákat is kölcsönözni Bécsnek, miket inkább csövekből kellene falaira ontanunk, nem késend akasztófát emelni, mellyen hogy lityegjünk — csupa Gefälligkeitsból Bécs majd gondoskodand, már ha csak azért is, hogy egy pár epigrammot vagy vitzet faraghasson reánk. —

Ámondunk egyet mást — és eszünkbe nem jutott rokonitni, magunkhoz vonni az elkülönített oláh népfajt; nem gondolva meg, hogy a nép rest erő melly magában ugyan semmit nem mozdít, de annak ki előbb hatalmába tudja keríteni, s ügyének megnyerni — hatalmas eszközzel szolgál; — melly ollyan mint az O — önmagában semmi, de egy positiv számjegy-erejét a végetlenségig növelheti. —

Nem késett bezzeg a reactio — s most ott állunk, hogy e barátainknak hitt faj ellenünk támadva elláthatlan veszély kelepczében vagyunk fogva. —

És ha tapogatjuk e titkos működésnek szálait, melly fellázítani törekszik ellenünk azokat, kikkel tűzhelyünket barátságosan megosztottuk, alkalmasint a régi nótánál állapotunk meg; Bécs várostól nyugatról keletnek hidegen fúj a szél.

Még csak az kellene, hogy az oláhokkal is meggyűljön bajunk, akkor asztán szent Istvánnak még egy ünnepet rendelhetünk azon bölcs mondasáért, hogy az ország boldogsága a népfajok különbségében áll.

És akkor complimentet vághatunk Metternich utódainak s elmondhatjuk: — wir haben Ihnen alles zu danken.

Ugy van az; ki az ördögnek kis újat nyújtja, már egészen torkába esett. S az alkudozás csak arra való, hogy testén kívül lelkét is elveszítse.

Ó miért valának vakok a vezetők, kik ez álarozos szörnyben nem tudák felfedezni halálos ellenünket, miért engedének a kigyóhangoknak, mik lépre csalják a madarat, hogy szép tollai kitépessenek.

A historia itélni fog, de mit ér ha árva nemzetünk függetlensége felől csak plusquam perfectumban beszélend!

Carlos.

Komárom Aug. 25.

Tegnap tartott gyűlést a város. Tanácskozás alá vételet a ministeri rendelet, mellynek következtében a nemzetörök önkénytes uton hadi lábra állíttassanak. Legelőször is az ajánkozottak olvastattak föl.

Az ajánkozottak száma summa summárum: 3!! S hogy több nem lett, egyedüli oka vitéz Kathona Zsigmond úr, az ő peniculus szózatával.

Ez a Kathona Zsigmond úr ollyan legény ki a martiusi napok óta már annyit handebandázott a gyűléseken, hogy végre is kivívta magának a dicsőséget, t. i. hogy az ő clubja által neveztetnék kis Kosutnak.

K. úr az említett gyűlésen két felé beszélt, mellyel csak azt bizonyítá be, hogy a logicából legalább is secundát hozott haza.

Először azt beszélte, hogy lelkesítsük a népet, hogy menjenek el. (Hanem mi ithon maradhatunk.) Azután meg azt deákferenczezte ki,

hogy legjobb volna ha mindnyájan itthon maradnánk; mert — ugymond — nekünk itthon kell örizzünk a várat, nehogy az ellenség bevegje.

Derék ember ön Kathona Zsigmond ur. Mit iszik?

Kukoriczamatot.

Jól van, úrnápkor maga viszi a nagy dobot. (Csak már én lennék aztán a dobverője.) —

— A tett indítvány azonban megbukott; csupán a polgármester ur erélyes közbenvetésének köszönhetjük, hogy keresztül nem ment az. —

— Mult hetekben egy kardos katona tisztcske passirozott el egy nemzetőr előtt, s midőn a nemzetőr fegyverrel tisztelgett neki, a tisztcske hátát fordította. (Hogy vágott volna az isten haragja hátába!)

Mentek aztán mindjárt panaszra a generális-hoz; de még mindeddig elégtételt nem kaptunk.

Vatormórdér.

Szerkeztő!

Egy gyönyörű mákvirágot mutatok önnek s lapja olvasóinak.

A napokban egy jámbor, de becsületeslelkű, magyar köztűzér — jó barátom — siralmas panaszt tárlt előmbe.

Egyik tisztjük, ki ugyan német, de azért magyarul is tudhatna, — felszólította a tizedeseket, hogy ovakodjanak holmi közhelyeken megjelenni; különösen pedig a forradalmi csarnokot, mint veszedelmes republikánusok gyűlhelyét, mellynek már neve is trónelleni lázadásra mutat, mind magok kerüljék, mind a közvitézeket tiltsák el annak látogatásától, mivel — ugymond — ők a király iránti hűségre megesküdték; — ne keveredjenek össze azon lármázó, vakmerő fiatalessággal, hanem alakítsanak magok között egy clubbot, ott bent a kaszárnyában! —

Nevét ezen hű polgártársnak még most elhallgatom, mivel — mint maga is nyilvánítja, — nem szeretné nevét a hírlapban látni; — fél a nyilvánosságtól. Hanem galambom kapitány uram! ezzel nem bizonyítja ön ama szép szavak igazságát, miket egykor legényei előtt mondott, hogy bár nyelve nem magyar, de szive s fegyvere mindig az volt, és lesz.

Hát mit akar ön azzal a kaszárnyai clubbal? miért tiltja ön el az ifju magyar tüzérek et, hon-szeretettől lángoló ifju barátaiktól? talán ezentúl is el akarja ön különíteni a katonát a polgártól?

hogy ezek egymásnak ellenei legyenek; — falán a katonaságot még most is géppé akarja ön alacsonyítani, mellynek ne legyen öntudata, melly — nem ismerve honát, alkotmányát, jogait s a közvéleményt — mint vak eszköz engedje magát tisztjei által rechts-links commandiroztatni akár honfiak élete ellen? ! A ki magának illy — isten és ember — jog elleni czélt mer kitűzni, — ez nem érdemli meg isten szabad levegőjét! vagy azt hiszi ön, hogy ott a forradalmi csarnokban a katona eltántorodik a hűség ösvényéről? talán a forradalom barátaiban nem képzeli ön egyebet pártütőknél? szerencsétlen ember az! ki a forradalmat a pártütéstől megkülömböztetni nem képes; — ki a forradalomtól fél.

No de — hála istennek! kapitány uram felszólítására csupán csak egy tizedes hajolt; s ez meg is kezdte működését a közvitézek között; de minden igyekezete megtört a közvitézek neme-sőbb érzelmein. Köszönet érette!

Mi tüzéreinket, s akármelly katonapolgártársunkat, a forradalmi csarnokban úgy, mint más körökben, ezentúl is barátilag üdvözöljük.

Gute Nacht kapitány uram!

Cserházy Pál.

H I R D E T É S E K.

(2—3)

Egy házi nevelő, ki a magyar német és deák nyelvekben tökéletes jártas, s belölök tanítást adhat, — vidékre kerestetik. — Bővebb tudósítást vehetni Jankovics István ügyvédnél naponta délután 3 órától 6-ig, Sebestyén-tér 296. sz. házban.

(10—10)

Osztald testvérek

a Jóseftéren

nemzetőrök számára ajánlják a következő feltűnő jutányos áron kész czikkeiket, mint:

Lovas- és gyalogkard alpaccafém és aczélból.

Lószerszámra való borítványok alpaccából.

Gombok ezüst-, alpacca- és vegyitékből.

Czímerek, lótakaró, csákó, és töltéstárczára való, ezüst és alpaccából.

Gyalog- vagy lovasságnak való töltéstárczák, kardszijak.

Derékkötők, dőf- és váguszorony-hüvelyekkel.

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponkint reggeli 6 órakor, Győrreli közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

„ Szegedre: minden szerdán és szombaton.

„ Tokajra: minden csütörtökön.

Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

„ Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra; minden csütörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főugynöksége.

Magyar köz-zépp. vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A. t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órakor.

„ „ tehervonat délben 11 ó. 45 p.

„ „ személyvonat délután 2 óra.

Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra 30 percz.

„ „ délután 2 óra 30 „

„ „ „ 5 „ 30 „

Vácraól Pest felé reggel 8 órakor

„ „ délután 4 „

„ „ „ 7 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.